

ΤΖΙΝΑ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Comic Death

ΑΘΗΝΑ 2024

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

Η Τζίνα Στεφανοπούλου (1990) ζει στην Αθήνα, όπου και εργάζεται ως δικηγόρος.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6944154267
email: gina.stefanopoulou@gmail.com

ooo

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 – Ιούνιος 2024).

ooo

Το θεατρικό έργο *Comic Death* της Τζίνας Στεφανοπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

ooo

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Το σχέδιο του εξωφύλλου είναι της Τζίνας Στεφανοπούλου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σε ένα κατάστημα με όπλα-αντίκες, στο κέντρο της πόλης, εμφανίζεται μία μητέρα, που ζητά από τον ιδιοκτήτη να μην πουλήσει στον γιο της, που σύντομα θα επισκεφθεί το μαγαζί, το σπαθί-κατάνα Γουαντό Ιτσιμόντζι, γιατί ξέρει ότι με αυτό θα τη σκοτώσει. Ο ιδιοκτήτης θεωρεί παράλογο το αίτημά της και της εξηγεί ότι δε γίνεται να αρνηθεί σε πελάτη την πώληση προϊόντος. Η γυναίκα τελικά φεύγει και την επόμενη μέρα εμφανίζεται ο γιος της, ο οποίος ζητά επίμονα το σπαθί.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΝΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΓΙΟΣ

ΤΟΠΟΣ

Κατάστημα του Ιδιοκτήτη

Σημείωση

Οι σικηνικές οδηγίες είναι σε παρενθέσεις και με πλάγια γραφή.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Οπλοπωλείο ισογείου πολυκατοικίας στο κέντρο της πόλης με χειροποίητα συλλεκτικά όπλα από διάφορους πολιτισμούς και ιστορικές περιόδους· στη σκηνή βλέπουμε ενδεικτικά δύο ασπίδες, ένα «πρωινό άστρο», πέντε σπαθιά, εκ των οποίων το ένα είναι κατάνια, και μία πανοπλία ιππότη. Αριστερά βρίσκεται το γραφείο του ιδιοκτήτη της επιχείρησης. Πάνω στο γραφείο υπάρχει μία συσκευή τηλεφώνου παλιού τύπου. Απέναντι από το γραφείο, στη δεξιά πλευρά, βρίσκεται η πόρτα εισόδου και εξόδου του μαγαζιού. Κάθε φορά που ανοίγει η πόρτα ακούγονται ήχοι πολυσύχναστου δρόμου μεγαλούπολης.)

MANA: Κι αυτό εδώ τι είναι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό λέγεται πρωινό άστρο.

MANA: Πρωινό άστρο;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αν προσέξετε εδώ, στην άκρη της αλυσίδας, η μεταλλική σφαίρα με τα καρφιά μοιάζει πράγματι με αστέρι. Κάποιοι το λένε και «καλημέρα».

MANA: Δε φαίνεται και τόσο καλή.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ευφημισμός προφανώς. Το πιο δημοφιλές όπλο του 16^{ου} αιώνα· στην Αγγλία τουλάχιστον.

MANA: Ανέκαθεν ανάποδος λαός.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Γελάει αμήχανα.) Ξέρετε, ήταν και το αγαπημένο του Ιωάννη της Βοημίας, του τυφλού βασιλιά. Ανέβαινε στο άλογό του και...

MANA: (Διακόπτει.) Μια στιγμή.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι;

MANA: Τυφλός είπατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εντελώς.

MANA: Αυτό ήθελα. Συνεχίστε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Καθόταν στο άλογό του και κάλπαζε κραδαίνοντας το πρωινό του άστρο. Με αυτό κατατρόπωνε τους εχθρούς του στη μάχη. Έτσι λέγεται δηλαδή.

ΜΑΝΑ: Βάνουσο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άλλος κόσμος τότε.

ΜΑΝΑ: Το αγοράζουν όμως και τώρα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυστηρά για συλλεκτικούς σκοπούς, φαντάζομαι.

ΜΑΝΑ: Κι αυτό εκεί;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιο;

ΜΑΝΑ: Με το αγιιστράκι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το «νύχι του Αρχιμήδη» λέτε.

ΜΑΝΑ: Μοιάζει αθώο αυτό.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το 200 π.Χ. ο Αρχιμήδης εφηύρε αυτή τη μηχανή για να απωθεί τους εχθρούς των Συρακουσών. Μπορούσε να αναποδογυρίσει ολόκληρο πλοίο. Ήταν ο τρόμος του ρωμαϊκού στόλου.

ΜΑΝΑ: Είστε σίγουρος; Τόσο μικρό και αναποδογύριζε ολόκληρο πλοίο;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μινιατούρα φυσικά.

ΜΑΝΑ: (Πάυση) Αυτό; Αυτό εδώ τι είναι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μη, μη, μη, μην το αγγίζετε!

ΜΑΝΑ: Συγγνώμη, δεν ήξερα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γράφει «Μην αγγίζετε».

ΜΑΝΑ: Δεν έχω τα γυαλιά μου. Με συγχωρείτε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εντάξει, εντάξει. Είναι στη θέση του.

MANA: Είναι τόσο πολύτιμο;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Συλλεκτικό κομμάτι.

MANA: Έχω ένα που του μοιάζει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε νομίζω.

MANA: (*Ανοίγει την τσάντα της*) Πρέπει να το έχω μαζί μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μην ψάχνετε άδικα.

MANA: Σας λέω είναι ίδιο... εδώ το είχα. Πού είναι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι πιστό αντίγραφο του πρώτου δηλητηριώδους σιλό.

MANA: Μη μου πείτε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (*Γιάση*) Εσείς όμως δε μου λέτε.

MANA: Εγώ; Εγώ τι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι γυρεύετε ακριβώς;

MANA: Πίστευα ότι έχετε και αληθινά όπλα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα φυσικά. Αλλά τι ακριβώς...

MANA: (*Διακόπτει*) Αυτό εδώ;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό είναι σπαθί.

MANA: Περίεργο είναι. Έχει στραβώσει λίγο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (*Γελάει αμήχανα*) Καθόλου, έτσι πρέπει να είναι. Είναι ιαπωνικό.

MANA: Αληθινό;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Η λεπίδα είναι από ανθρακούχο χάλυβα. Η λαβή από ελεφαντόδοντο.

MANA: Ωραίο φαίνεται.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σας ενδιαφέρουν τα ιαπωνικά σπαθιά;

MANA: Είναι βαρύ;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σας διαβεβαιώνω ότι η ισορροπία μεταξύ ισχύος πλήξης, ανθεκτικότητας υλικού αλλά και αιχμηρότητας είναι εξαιρετική. Για δική σας χρήση;

MANA: (Γελάει.) Σας μοιάζω για Νίντζα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μάλλον όχι. Είναι κατάνα.

MANA: Κατάνα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι το κατάνα «Γουαντό Ιτσιμόντζι».

MANA: (Έντρομη) Πώς;

Ιδιοκτήτη: Γουαντό Ιτσιμόντζι.

MANA: Πάρτε την από μπροστά μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποια;

MANA: Την καταραμένη την κατάνα. Σας παρακαλώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι πάθατε;

MANA: Δε θέλω να το βλέπω. Δεν μπορώ, δεν μπορώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Ο Ιδιοκτήτης σκεπάζει το κατάνα με ένα πρόχειρο πανί, ώστε να μη φαίνεται.) Δεν είστε καλά.

MANA: Αυτό το όνομα φταίει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το όνομα;

MANA: Του σπαθιού.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το Γουαντό Ιτσιμό...

MANA: (Διακόπτει.) Μην το πείτε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Καθόλου καλά μάλιστα.

ΜΑΝΑ: Θέλω κάτι από εσάς.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Από εμένα;

ΜΑΝΑ: Χρειάζεται να κάνετε κάτι πολύ σημαντικό.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ;

ΜΑΝΑ: Εσείς.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ τι;

ΜΑΝΑ: Τις επόμενες μέρες θα έρθει ένας νεαρός.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Κυρία μου πολλοί νεαροί έρχονται εδώ κάθε μέρα.

ΜΑΝΑ: Δε θα αργήσει να έρθει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιος;

ΜΑΝΑ: Θα τον καταλάβετε αμέσως.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιος θα είναι όμως;

ΜΑΝΑ: Ο γιος μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εσείς ποια είστε;

ΜΑΝΑ: Η μητέρα του.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σωστά.

ΜΑΝΑ: Θα τον καταλάβετε σίγουρα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μοιάζετε πολύ;

ΜΑΝΑ: Θα τον καταλάβετε γιατί θα έρθει να σας ζητήσει αυτό εδώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το κατάννα;

ΜΑΝΑ: Ναι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και;

MANA: Και μην του το πουλήσετε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό.

MANA: Πρέπει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν μπορώ να αρνηθώ πώληση προϊόντος σε πελάτη.

MANA: Είναι σημαντικό.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν μπορώ. Όχι, όχι.

MANA: Γιατί;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι παράλογο.

MANA: Μην του το δώσετε. Σας ικετεύω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και παρεμβατικό! Από τη μεριά σας δηλαδή.

MANA: Δεν έχω άλλη επιλογή.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα πώς θα το κάνω αυτό; Τι θα του πω;

MANA: Πείτε του ότι είναι σε έλλειψη.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα αφού το έχω στο μαγαζί μου.

MANA: Πείτε ότι είναι για έναν άλλον πελάτη· ότι έχει κρατηθεί· ότι...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Διακόπτει.) Ψέμα. Όχι, όχι, δεν μπορώ.

MANA: Ότι είναι ελαττωματικό αυτό το μοντέλο και πρέπει να επιστραφεί.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εφευρετικότητα.

MANA: Έχουμε συμφωνία λοιπόν.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι! Το κατάνα Γουαντό Ιτσιμόντζι είναι προς διάθεση.

MANA: Πώς μπορώ να σας πείσω;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί δεν το αγοράζετε εσείς;

ΜΑΝΑ: Εγώ;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ναι, ναι, εσείς. Το παίρνετε από 'δω μέσα και τελειώνετε.

ΜΑΝΑ: Μα σας είπα, δεν μπορώ καν να το κοιτάζω. Εκτός αν το αγοράσω και εσείς το κρύψετε. Για μερικές μέρες.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Θα δω τι μπορώ να κάνω.

ΜΑΝΑ: *(Ανοίγει την τσάντα της.)* Τι σας οφείλω;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είστε τυχερή. Έχει έκπτωση. Σας το ετοιμάζω αμέσως.

ΜΑΝΑ: Επιτέλους.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Καθώς τυλίγει το σπαθί με χαρτί συσκευασίας.)* Η τιμή του αναγράφεται στην ετικέτα.

ΜΑΝΑ: *(Φοράει τα γυαλιά της, για να διαβάσει το χαρτί.)* Είναι δυνατόν; Δεν έχω τόσα χρήματα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι σπάνιο κομμάτι. Το δεύτερο σπαθί του τελευταίου σαμουράι, Τομογιούκι Γιαμασίτα.

ΜΑΝΑ: Μα φαίνεται ολοκαίνουργιο. Ποιου Γαμισίτα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γνήσιο αντίγραφο του φυσικά!

ΜΑΝΑ: Αν σας έδινα ένα μέρος του ποσού σήμερα... *(Βγάζει κάποια μετρητά από το πορτοφόλι της.)* Ας πούμε μια προκαταβολή...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Διακόπτει.)* Θα αστειεύσετε. Είναι πολύ λίγα.

ΜΑΝΑ: Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί επιμένετε τόσο; Ήρθατε εδώ και είστε όλο γρίφους. Μπήγατε μέσα και δε βγάζατε μιλιάρη. Στην αρχή νόμιζα ότι θα με ρωτούσατε να σας δώσω οδηγίες για κάποιον δρόμο ίσως ή κάποιο μαγαζί. Δεν είναι εύκολοι

οι δρόμοι εδώ. Είναι εύκολο να χαθεί κανείς. Μετά αρχίσατε τις ερωτήσεις, χωρίς να μου εξηγείτε τι ακριβώς ψάχνετε. Και ύστερα αυτό το μυστήριο σπαθί. Επιμένετε πολύ. Με φέρνετε σε δύσκολη θέση.

MANA: Λοιπόν, ακούστε. Θα με σιοτώσει.

(Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Μετά από λίγο)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το έχετε μαζί σας;

MANA: *(Βγάζει από την τσάντα έναν πάκο από κομμένες σελίδες τετραδίου με ζωγραφισμένα κόμικ.)* Να σας δείξω;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ένα λεπτό, να κλειδώσω.

MANA: *(Καθώς ψάχνει τις σελίδες του δίνει κάποιες.)* Θα πάω στο επίμαχο σημείο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Διαβάζει την πρώτη σελίδα.)* «Ο Μιγιαζάκι και οι περιπέτειές του».

MANA: Ο ήρωας του κόμικ είναι ο Μιγιαζάκι, ένας σύγχρονος σαμουράι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Φαίνονται πολύ παλιά τα σκίτσα. Το μελάνι έχει ξεθωριάσει.

MANA: Ο γιός μου από μικρό παιδί φτιάχνει αυτό το κόμικ. Στην αρχή σκεφτόμουν ότι είναι απλά ένα χόμπι· μια εξωσχολική δραστηριότητα. Κάτι πολύ ύποπτο συμβαίνει όμως.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Με τον Μιγιαζάκι;

MANA: Και τον γιο μου, ναι. Ακούστε. Οι περιπέτειες του Μιγιαζάκι συμβαίνουν στην πραγματικότητα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μια στιγμή, μια στιγμή. Είναι πολύ λογικό, και θεραπευτικό τολμώ να πω, ένα παιδί να εμπνέεται από προσωπικά του βιώματα και να τα κάνει τέχνη. Δεν είναι λόγος να ανησυχείτε αυτός, τουναντίον.

ΜΑΝΑ: Μα αυτό σκεφτόμουν κι εγώ, στην αρχή. Καμάρωνα μάλιστα για το ζωγραφικό του ταλέντο. Μέχρι που ο Μιγιαζάκι σκότωσε το μικρό του κουνελάκι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό όμως, όσο θλιβερό και να είναι, δεν παύει να είναι μια φανταστική ιστορία. Η φαντασία ενός παιδικού μυαλού δεν ταυτίζεται απαραίτητα με την πραγματική του επιθυμία. Άδρια πιστεύω...

ΜΑΝΑ: (Διακόπτει.) Λίγες όμως μέρες πριν ο Μιγιαζάκι σκοτώσει το κουνέλι του, ο γιος μου δεν ήταν καλά, επειδή είχε χάσει το δικό του κουνελάκι· στ' αλήθεια.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Διστακτικά) Τότε μπορεί να ήταν ένας μηχανισμός άμυνας.

ΜΑΝΑ: Τι εννοείτε μηχανισμός άμυνας;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ο γιος σας θα πενθούσε που έχασε το κουνελάκι του, δεν άντεχε την οδύνη της απώλειας και γράφοντας στο κόμιξ του ότι εκείνος, ο ήρωας του δηλαδή, σκότωσε το κουνέλι του πήρε κατ' αυτόν τον τρόπο τον έλεγχο στα χέρια του. Όρισε τη δική του μοίρα: «Δε μ' άφησες εσύ, εγώ σε σκότωσα».

ΜΑΝΑ: Πολύ βαθύ όλο αυτό, αλλά δυστυχώς είχα βρει μια τεράστια τρύπα στον κήπο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εύκολο να υποθέσει κανείς ότι από εκεί θα το έσκασε το κουνέλι.

ΜΑΝΑ: Αργότερα όμως πληροφορήθηκα ότι το οικοσίτο κουνέλι δεν μπορεί να σκάψει μισό μέτρο χώμα. Δεν είναι και τυφλοπόντικας.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έτσι υποθέσατε ότι το σκότωσε ο ίδιος δηλαδή;

MANA: Προς Θεού! Τι νομίζετε; Ότι ανέθρεψα έναν δολοφόνο μικρών ζώων;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι;

MANA: Καλύτερα να πεθάνω τώρα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν ήθελα να σας προσβάλω. Να καταλάβω προσπαθώ.

MANA: Ο γιος μου είχε ανοίξει την τρύπα στον κήπο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί;

MANA: Για να θάψει τον μικρό του φίλο, το κουνέλι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Με μπερδεύετε.

MANA: Τελικά μάθαμε ότι ένας συμμαθητής του γιου μου είχε κλέψει το κουνελάκι βάζοντάς το σε ένα τάπερ. Το κουνελάκι έπαθε ασφυξία. Ήρθε μετανοημένος και μας τα είπε όλα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και η τρύπα στον κήπο;

MANA: Ο γιος μου, χωρίς να ξέρει τίποτα απ' όλ' αυτά, ούτε για τον συμμαθητή ούτε για το τάπερ, είχε κάνει την προετοιμασία στον κήπο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τον ρωτήσατε πώς ήξερε ότι είναι νεκρό το ατυχές ζώο;

MANA: Φυσικά. Μου απάντησε ότι τον είχε προειδοποιήσει ο Μιγιαζάκι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και εσείς το πιστέψατε;

MANA: Ασφαλώς και όχι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είπα κι εγώ.

MANA: Σκέφτηκα πως είναι σύμπτωση.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το πιο πιθανό.

MANA: Ακολούθησαν ίσως κάποιες ακόμα συμπτώσεις...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αλλά δε δώσατε σημασία;

MANA: Λάθος μου. Μέχρι που πρόσφατα, καθαρίζοντας το δωμάτιο του, έπεσα πάνω σε κάποιες σελίδες και μπήκα στον πειρασμό να τις διαβάσω πιο προσεκτικά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είχα δίκιο για την παρεμβατικότητα τελικά.

MANA: Και διαπίστωσα ότι δεν πρόκειται για συμπτώσεις. Κάθε ιστορία επαληθεύεται. Σε αυτό το κόμικ περιγράφονται τόσες ιστορίες που ο γιος μου είναι αδύνατον να ήξερε από πριν ότι θα συμβούν. Ο Μιγιαζάκι όμως ήξερε τα πάντα και επαληθευόταν κάθε φορά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εντυπωσιακό! Για ποιο λόγο όμως η τωρινή σας ανησυχία;

MANA: Γιατί τώρα ο Μιγιαζάκι διανύει την περιπέτεια με τον λευκό δαίμονα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δηλαδή;

MANA: Κυνηγάει να τον σκοτώσει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ε και λοιπόν;

MANA: Στο κόμικ αυτός ο δαίμονας είναι η μητέρα του ήρωα. *(Ψάχνει μία από τις σελίδες που κρατάει.)* Να το· το βρήκα. Κοιτάζτε εδώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Κρατάει τη σελίδα.)* Εδώ το μελάνι είναι νωπό και η τεχνική του σκίτσου είναι εμφανώς βελτιωμένη.

MANA: Διαβάστε, σας παρακαλώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Διαβάζει.)* «Και ο Μιγιαζάκι βυθίζει το αγαπημένο του κατάνα Γουαντό Ιτσιμόντζι στην κοιλιά του άγριου κακού». *(Κοιτάζει εναλλάξ τη σελίδα και τη Μάνα.)* Με όλο τον σεβασμό, αλλά δε μοιάζετε καθόλου με αυτή τη δύσμορφη γυναίκα με τα σουβλερά νύχια και τα φτερά νυχτερίδας.

MANA: Συμβολικά δείτε το. Εγώ είμαι. Με τιμωρεί.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Για ποιο πράγμα;

MANA: Μητέρα του είμαι κι αυτό είναι αριετό από μόνο του, υποθέτω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Στη συνέχεια τι γίνεται;

ΜΑΝΑ: Από εσάς εξαρτάται. Αν δεν του δώσετε το σπαθί, δε θα εκπληρωθεί το τέλος της ιστορίας.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Κοιτάζοντας τις σελίδες που κρατάει στα χέρια του.)* Είναι πρωτοφανές. Το μαγαζί μου είναι μοναδικό του είδους του. Δεν είναι λίγες οι φορές που με επισκέπτονται πελάτες με πολύ ιδιαίτερες απαιτήσεις. Πρώτη φορά όμως περίπτωση σαν τη δική σας.

ΜΑΝΑ: Με πιστεύετε τελικά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σίγουρα συμμαρρίζομαι την ανησυχία σας.

ΜΑΝΑ: Θα με νομίζετε για τρελή.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πώς ξέρατε όμως ότι θα βρείτε εδώ αυτό το σπαθί;

ΜΑΝΑ: Μόνος σας το είπατε προηγουμένως. Το μαγαζί σας είναι το μοναδικό του είδους του.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Παύση)* Όχι, όχι. Ως εδώ. Θα προτιμούσα να μην ανακατευθώ άλλο. Καλύτερα να μιλήσετε στον ίδιο.

ΜΑΝΑ: Δεν ήρθα εδώ για να σας αναστατώσω, αλλά για να αποτρέψω ένα βέβαιο κακό. *(Βγάζει μια φωτογραφία από το πορτοφόλι της.)* Αυτός είναι. Κοιτάξτε τον καλά. Θα έρθει και θα σας ζητήσει το σπαθί.

(Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Την επόμενη μέρα. Ο Ιδιοκτήτης και ο Γιος.)

ΓΙΟΣ: Θα είδα λάθος απ' ό,τι φαίνεται, αν και ήμουν σίγουρος. Θα ορκιζόμουν μάλιστα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τα μάτια μας πολλές φορές μας προδίδουν. Λυπάμαι.

ΓΙΟΣ: Θα ορκιζόμουν ότι χθες που πέρασα από εδώ αυτό το σπαθί βρισκόταν στη βιτρίνα σας.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πουλήθηκε όμως. Δεν είναι δα και τόσο απρόσμενο, ε;

ΓΙΟΣ: Τελικά τι από τα δύο ισχύει;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποια δύο;

ΓΙΟΣ: Με γέλασαν τα μάτια μου και το σπαθί δεν υπήρχε στη βιτρίνα ή υπήρχε και το πουλήσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ανάκριση μου κάνετε; Δεν υπάρχει πια, το πούλησα. Μην επιμένετε άλλο.

ΓΙΟΣ: Μα είχατε κλείσει. Όταν το είδα χθες ήσασταν κλειστά. Και σήμερα ήμουν ο πρώτος πελάτης.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ δεν είπα ποτέ ότι ήσασταν ο πρώτος...

ΓΙΟΣ: Άρα δεν ήμουν;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε χρειάζεται να σας το απαντήσω αυτό.

ΓΙΟΣ: Ίσως αν μου λέγατε το όνομα αυτού του αγοραστή...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό αποκλείεται. Ούτε συζήτηση.

ΓΙΟΣ: Δικαιούμαι να μάθω ποιος μου το πήρε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε ΣΑΣ το πήρε. Απλώς το πήρε. Μην το παίρνετε τόσο προσωπικά πια.

ΓΙΟΣ: (Στιγμή) Ξέρετε κάτι; Δεν πειράζει καθόλου. Επιμένω τόση ώρα. Δεν ήρθε και το τέλος του κόσμου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πάλι καλά. Αυτό προσπαθώ να σας πω κι εγώ τόση ώρα. (Πάει προς την πόρτα.) Ίσως μια άλλη φορά να σταθείτε πιο τυχερός.

ΓΙΟΣ: Τόσα σπαθιά μπορούν να κάνουν την ίδια δουλειά άλλωστε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Παρακαλώ;

ΓΙΟΣ: Τόσα σπαθιά υπάρχουν. Θα βρω ένα άλλο να μου κάνει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Γιάση) Όχι νεαρέ μου, δεν είναι όλα τα σπαθιά απλώς σπαθιά. Το καθένα είναι μοναδικό, όπως είμαστε και εμείς άλλωστε.

ΓΙΟΣ: Δεν εννοούσα κάτι κακό.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το είπατε όμως τόσο εύκολα: «Τόσα υπάρχουν... θα βρω ένα άλλο...». Δεν είναι έτσι. Πουλιάω μοναδικά κομμάτια, είναι όλα χειροποίητα και κατόπιν ειδικής παραγγελίας. Το καθένα κουβαλάει τη δική του ιστορία. Δε γίνεται να τα ευτελίζουμε τσουβαλιάζοντάς τα έτσι. Λίγος σεβασμός δε βλάπτει.

ΓΙΟΣ: Μα...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Λίγη προσοχή πια.

ΓΙΟΣ: Εγώ δεν...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Λίγη ευγένεια.

ΓΙΟΣ: Πότε... εγώ δεν... Μια στιγμή. Προσπάθησα να προλάβω. Ήρθα από το πρωί, πριν ανοίξετε, και σας περίμενα, για να είμαι σίγουρος ότι θα προλάβω. Δεν κατάλαβα πότε μπήκε άλλος, εκτός αν ήταν φάντασμα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Με παρακολουθείτε;

ΓΙΟΣ: Αλλάζετε θέμα. Χρειάζομαι το σπαθί και εσείς δε θέλετε να συνεννοηθούμε νομίζω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πρώτη φορά μπαίνουν στο μαγαζί μου με τέτοια επιτακτικότητα. Εδώ τα πράγματα πηγαίνουν αργά. Ο χρόνος υποτάσσεται στη γοητεία της ιστορίας και της τέχνης.

ΓΙΟΣ: Το μόνο που λέω είναι ας βρούμε ένα άλλο, εναλλακτικά. Δεν μπορεί να είναι το μοναδικό που έχετε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σας εξήγησα ότι κάθε τι εδώ μέσα είναι μοναδικό.

ΓΙΟΣ: Οκεί. Κι αυτό εδώ τι είναι; (*Δείχνει ένα άλλο σπαθί.*)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί το θέλετε αυτό;

ΓΙΟΣ: Για τον ίδιο λόγο που ήθελα και το προηγούμενο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τον οποίο και ποτέ δεν έμαθα.

ΓΙΟΣ: (*Τον ειρωνεύεται.*) Δε χρειάζεται να σας το απαντήσω αυτό.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι η πολιτική του καταστήματος.

ΓΙΟΣ: Να ζαλίζετε με ερωτήσεις τους πελάτες μέχρι θανάτου;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μόνο τους επίμονους.

ΓΙΟΣ: Γέλασα. Πολύ αστείο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Λοιπόν;

ΓΙΟΣ: (*Χαϊδεύει τη λεπίδα του σπαθιού.*) Ωραίο φαίνεται κι αυτό. Πιο λεπτή λεπίδα, πλάκα έχει. Πώς το λένε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Καθόλου πλάκα θα έλεγα. Είναι το σπαθί του Βοναπάρτη. Λίγος σεβασμός είπαμε, δε βλάπτει.

ΓΙΟΣ: Αγγίζω το σπαθί του Ναπολέοντα; Αλήθεια τώρα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τη ρέπλικά του προφανώς! Και μην το αγγίζετε!

ΓΙΟΣ: Σόρι, δεν ήξερα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γράφει «Μην αγγίζετε»!

ΓΙΟΣ: Είπα σόρι. Έλεος.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εν πάση περιπτώσει. Η τεχνοτροπία του είναι τουρκοικής προέλευσης, του 14^{ου} αιώνα. Φημολογείται ότι πέρασε από γενιά σε γενιά και δε βγήκε ποτέ από την οικογένεια του Γάλλου αυτοκράτορα. Μετά από κάθε μάχη

το σπαθί γινόταν όλο και πιο δυνατό. Φήμες λένε ότι αν πλησιάσετε αρκετά θα ακούσετε κραυγές αγωνίας και θανάτου.

ΓΙΟΣ: *(Πλησιάζει με δέος το σπαθί και μετά από λίγο.)* Εντυπωσιακό. Το θέλω!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μιλώ για το αυθεντικό φυσικά. Αυτό εδώ έχει κρατηθεί για άλλον πελάτη.

ΓΙΟΣ: Αλήθεια τώρα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έχει δοθεί ήδη προκαταβολή. Λυπάμαι.

ΓΙΟΣ: Δεν είναι δυνατόν. Βρίσκεται κάτι σε διαθεσιμότητα εδώ μέσα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Φυσικά. Τι θα λέγατε γι' αυτό εδώ;

ΓΙΟΣ: Μια χειροβομβίδα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι κι άσχημα, ε;

ΓΙΟΣ: Μα αυτό είναι μπρελόκ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πέρα από όμορφο είναι και χρηστικό λοιπόν.

ΓΙΟΣ: Δεν ενδιαφέρομαι. Το σπαθί ήθελα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Προς τι όλη αυτή η επιμονή επιτέλους;

ΓΙΟΣ: Δε σας αφορά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Στο μαγαζί μου βρίσκεστε. Και είμαι ελεύθερος να πουλάω ό,τι θέλω, σε όποιον θέλω, εάν το θέλω. Στο κάτω κάτω είναι τουλάχιστον επιπόλαιο να επιμένετε τόση ώρα για ένα σπαθί ιαπωνικής τεχνοτροπίας και μετά από λίγο να μου ζητάτε το σπαθί του Ναπολέοντα. Νομίζω δεν είστε έτοιμος για μια τόσο σημαντική αγορά.

ΓΙΟΣ: Είναι περίπλοκο. Δε θα καταλάβετε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε θα πιέσω άλλο. *(Πάει προς την πόρτα να τον ξεπροβοδίσει.)*

ΓΙΟΣ: Με διώχνετε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι άλλο;

ΓΙΟΣ: Βρίσκομαι σε αδιέξοδο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί χρειάζεστε οπωσδήποτε ένα σπαθί;

ΓΙΟΣ: Φοβάμαι ότι δε θα το πάρετε καλά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τόσα χρόνια έχω δει κι ακούσει ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς, πιστέψτε με. Τι είναι αυτό το τόσο περίπλοκο πια που δε θα καταλάβω;

ΓΙΟΣ: (Η έκφραση του προσώπου του αλλάζει ξαφνικά και γίνεται πολύ σοβαρός.)
Θα σκοτώσω τη μητέρα μου με αυτό.

(Ο Ιδιοκτήτης μένει στήλη άλατος· ο Γιος τον κοιτάει παριστάνοντας ότι δεν έχει καταλάβει τον φόβο του. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Μετά από λίγο)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Γελώντας)* Πότε με καταλάβατε δηλαδή;

ΓΙΟΣ: Όταν μου είπατε ότι πουλήθηκε το σπαθί. Ήμουν σίγουρος ότι σας είχε μιλήσει εκείνη πριν από εμένα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν είμαι καλός στα ψέματα τελικά.

ΓΙΟΣ: Απλά γνωρίζω καλά τη μητέρα μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Λίγο κόντεψε να την πιστέψω πάντως. Πολύ ευγενική φυσιογνωμία.

ΓΙΟΣ: Το καταλαβαίνω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι από τους ανθρώπους που ενώ δεν ξέρεις καθόλου νιώθεις μαζί τους οικειότητα, σαν να τους ξέρεις από καιρό. Θα σας το έχουν πει κι άλλοι φαντάζομαι.

ΓΙΟΣ: Όχι. Πρώτη φορά το ακούω από εσάς τώρα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (*Αμήχανα*) Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούσα να φανταστώ ποτέ ότι μια κυρία σαν τη μητέρα σας πάσχει από κάτι τόσο σοβαρό.

ΓΙΟΣ: Είναι η φύση της νόσου τέτοια που εύκολα σε μπερδεύει. Συνήθως οι παραληρηματικές ιδέες που έχουν άτομα σαν τη μητέρα μου φαίνονται εκ πρώτης όψης εντελώς λογικές.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έχετε δίκιο πάντως. Ήταν όντως ευρηματικότερη. Δε φαντάζεστε τι ιδέες σιαρφιζόταν για να με πείσει να μη σας πουλήσω το σπαθί.

ΓΙΟΣ: Δεν ισχύει αυτό για όλους τους παρανοϊκούς φυσικά. Η μητέρα μου είναι ιδιαίτερα έξυπνος άνθρωπος κι η ασθένεια επιτείνει τη νοημοσύνη της ακόμα περισσότερο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πάντως ήταν κατατρομαγμένη και απολύτως βέβαιη ότι θα επαληθευθεί η ιστορία του κόμικ.

ΓΙΟΣ: Αυτό είναι αλήθεια, αλλά όσες φορές και αν της εξηγήσουμε εγώ ή ο γιατρός της ότι δε διατρέχει κανέναν απολύτως κίνδυνο είναι μάταιος κόπος. Απεναντίας, με έχει συμβουλέψει ο θεραπευτής της να μην εναντιώνομαι στις παράνοιές της.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δηλαδή;

ΓΙΟΣ: Μου έχει εξηγήσει ότι αν με βίαιο τρόπο διαταράξω την ψευδαίσθησή της μπορεί και να κάνει κακό στον εαυτό της ή ακόμα και σ' εμένα. Η παράνοια είναι από τις πιο επικίνδυνες μορφές ψύχωσης. Ακριβώς επειδή δε φαίνεται εύκολα έχει και δύσκολη διάγνωση.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι μου λέτε; Ευτυχώς που κι εγώ δηλαδή την άκουσα με προσοχή και στο τέλος σχεδόν την πίστεψα. Είχε μαζί της και το κόμικ βλέπετε.

ΓΙΟΣ: Θα σας είπα και την παλιά ιστορία με το κουνέλι μου, να υποθέσω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Φυσικά, πρώτη πρώτη.

ΓΙΟΣ: Η αγαπημένη της.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δηλαδή το κάνει συχνά αυτό;

ΓΙΟΣ: Να λέει την ιστορία με το κουνέλι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι, δηλαδή ναι, εννοώ να επισκέπτεται καταστήματα και να ισχυρίζεται ότι ο γιος της βλέπει το μέλλον μέσω του ήρωα του κόμικ του.

ΓΙΟΣ: Όχι, όχι. Άνθρωποι σαν την μητέρα μου δεν έχουν μία φανταστική ιστορία που αναπαράγουν πιστεύοντας την όλη τους τη ζωή. Αυτό που τους συμβαίνει είναι να δανείζονται γεγονότα από την πραγματικότητα και να θεωρούν ότι συμβαίνουν αποκλειστικά για εκείνους.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άρα διάβασε το κόμικ σας και πίστεψε ότι θα πεθάνει με αυτό το σπαθί.

ΓΙΟΣ: Ακριβώς. Συνηθίζεται μάλιστα να έχουν μανίες καταδίωξης και όταν τους μπει κάτι στο μυαλό πολύ δύσκολα τους το βγάζει κανείς από εκεί. Είναι επίμονοι πολύ. Ακολούθησα λοιπόν τη συμβουλή των γιατρών.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σας είπαν να αγοράσετε το σπαθί ενώ η μητέρα σας είναι τόσο ανήσυχη; Τολμηρή μέθοδος.

ΓΙΟΣ: Απλά ακολούθησα το πρόγραμμά μου. Έκανα ό,τι θα έκανα αν η μητέρα μου ήταν απολύτως υγιής.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τώρα όμως μήπως να παραλείπατε να το ακολουθήσετε τόσο πιστά;

ΓΙΟΣ: Χρειάζομαι το σπαθί για τη συλλογή μου. Πολλά αντικείμενα που σχεδιάζω στο κόμικ μου τα αγοράζω. Γίνεται η ιστορία μου πιο... αληθινή με αυτόν τον τρόπο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ξέρετε κάτι; Έχω μια φοβερή ιδέα.

ΓΙΟΣ: Πιστέψτε με, τα έχω δοκιμάσει όλα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αλλάζτε την ιστορία στο κόμικ σας.

ΓΙΟΣ: Μα την έχω ήδη γράψει. Σας εξήγησα, είναι πολύ έξυπνη. Αν τυχόν καταλάβει ότι αλλάζω την ιστορία μου για να την παγιδέψω πολύ φοβάμαι ότι θα είναι αργά... Άλλη μία κρίση θα ήταν η αφορμή να την κλείσουν σε ίδρυμα για πάντα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι, όχι. Δε χρειάζεται να αλλάξετε αυτό που ήδη έχετε γράψει. Μπορείτε να φτιάξετε μια πιο καλή συνέχεια στο έργο σας για εκείνη.

ΓΙΟΣ: Μα ο ήρωας μου, ο Μιγιαζάκι, σκοτώνει τη μητέρα του με το αγαπημένο του σπαθί. Ποια καλή συνέχεια μπορεί να έχει μια νεκρή μητέρα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Θα μπορούσε το χτύπημα να μην αποβεί μοιραίο τελικά. Κι ενώ ο θεατής μένει με την εντύπωση ότι η γυναίκα σκοτώθηκε, στο επόμενο κεφάλαιο τη βλέπουμε να συνέρχεται. Κάθονται, λένε τα παράπονά τους ο ένας στον άλλον, συμφιλιώνονται και ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

ΓΙΟΣ: Ξερνάω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε σας αρέσουν τα χάπι εντς. Πολύ ωραία· κάθονται, μιλάνε, δε λύνουν τα προβλήματά τους και χωρίζουν οι δρόμοι τους.

ΓΙΟΣ: Με πήρε ο ύπνος.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Θα σκεφτείτε κάτι, είμαι σίγουρος.

ΓΙΟΣ: Όχι, όχι. Δε θα προδώσω τους αναγνώστες μου. Θα τους δώσω το τέλος που τους αξίζει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πιστεύω δε θα σας παρεξηγήσει κανείς αν κάνετε μια εξαίρεση.

ΓΙΟΣ: Μην το λέτε. Ένας συγγραφέας ζει για το προσωπικό ύφος.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Προσωπικά θα σκεφτόμουν ότι ο συγγραφέας απλώς ανανέωσε τον εκφραστικό του τρόπο.

ΓΙΟΣ: Το λογικό είναι μια μητέρα να φροντίζει τον γιο της, όχι το αντίθετο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Καταλαβαίνω πολύ καλά.

ΓΙΟΣ: Έχετε κι εσείς παρανοϊκή μητέρα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και να ήταν δεν πρόλαβα να μάθω. Εν πάση περιπτώσει, η δική σας μητέρα θα ξανάρθει. Τι θέλετε να της πω;

ΓΙΟΣ: Ότι την πιστεύετε προφανώς. Κι ότι ακολουθήσατε πιστά τη συμβουλή της και δε μου πουλήσατε κανένα σπαθί τελικά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Νιώθω άσχημα που δε σας πίστεψα αμέσως. Εσείς αντιμετωπίζετε κάτι τόσο δύσκολο κι εγώ υπήρξα τόσο καχύποπτος κι άδικος.

ΓΙΟΣ: Οποιοσδήποτε στη θέση σας το ίδιο θα δυσκολευόταν.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μια στιγμή. *(Τυλίγει το σπαθί και του το προσφέρει.)* Σας αξίζει πραγματικά. Ορίστε. Είναι σε καλά χέρια πιστεύω. Αλλά, προς Θεού, μην αντιληφθεί ότι τελικά το πήρατε· ότι σας το πούλησα δηλαδή.

ΓΙΟΣ: Να είστε σίγουρος. Ευχαριστώ. Πρέπει να γυρίσω γρήγορα, μην ανησυχήσει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πάντως όλο μου το ένστικτο φώναζε ότι η μητέρα σας παραλογίζεται και όμως εγώ συνέχιζα να την ακούω.

ΓΙΟΣ: Θα σας πω αυτό. Μία φορά, πριν χρόνια, είχε θεωρήσει ότι ένας νεαρός κάτω από το σπίτι παραφυλούσε για να μας ληστέψει.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εδώ που τα λέμε, είναι κάτι που συμβαίνει πολύ συχνά. Κι εγώ θα είχα τον ίδιο φόβο.

ΓΙΟΣ: Δε διαφωνώ. Αντί να πάρει την αστυνομία όμως αποφάσισε να το αντιμετωπίσει μόνη της.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν τα έχει καλά με τις αστυνομίες ε;

ΓΙΟΣ: Φοβάται ότι δε θα την πιστέψουν. Κι αν τυχόν το κάνουν θα είναι πολύ αργά για εκείνη.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν την αδικώ.

ΓΙΟΣ: Έτσι λοιπόν αποφάσισε να φτιάξει μια μηλόπιτα και να του τη δώσει. Σαν καλωσόρισμα στη γειτονιά, αφού κάθετα σχεδόν κάθε μέρα τόσες ώρες στην ίδια γωνία.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Κι εκείνος;

ΓΙΟΣ: Ευτυχώς απεχθανόταν τη μηλόπιτα. Αλλιώς ακόμα πλύση στομάχου θα του κάναμε. Με τόσο ποντικοφάρμακο...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα τι έκανε κι αυτός τόσες μέρες στον δρόμο;

ΓΙΟΣ: Τα είχε με την κοπέλα στο από κάτω διαμέρισμα. Ήταν ζηλιάρης και την παρακολουθούσε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Η μητέρα σας δηλαδή μπορεί να γίνει επικίνδυνη.

ΓΙΟΣ: Άθελά της.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μπορεί να μπλέξετε ακόμα κι εσείς. Θέλει προσοχή.

ΓΙΟΣ: Το σκέφτηκα. Λοιπόν, θα συνεχίσω την ιστορία στο κόμικ μου όπως μου προτείνατε. Η μητέρα στην ιστορία θα επιζήσει. Ελπίζω να πιάσει το σχέδιο και να ηρεμήσει κι η δική μου μητέρα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Φροντίστε να μη δει το σπαθί. Δε σας κρύβω ότι και μόνο στην ιδέα ταράζομαι κάπως.

ΓΙΟΣ: Έχετε περάσει μια μικρή ταλαιπωρία εξαιτίας μας. Δεν ξέρω πώς να σας το ξεπληρώσω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μου αρκεί να έχει αίσιο τέλος αυτή η ιστορία.

ΓΙΟΣ: Θα ξανάρθει. Να θυμάστε ό,τι είπαμε.

(Η έκφραση του προσώπου του Γιου αλλάζει ξανά όπως και προηγουμένως και βγάζει μια μπάλα που είχε στο σακίδιο πλάτης του και την αφήνει να πέσει κάτω.)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Η μπάλα;

ΓΙΟΣ: Είναι στο δικό σας γήπεδο.

(Ο Ιδιοκτήτης σηκώνει την μπάλα και την κρατάει στα χέρια του. Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Λίγο μετά την έξοδο του Γιου μπαίνει η Μάνα.)

ΜΑΝΑ: Το έκαψα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι εννοείτε;

ΜΑΝΑ: Το κόμικ· έγινε στάχτη.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Προσπαθώντας να την κατευνάσει.)* Να σας πω κάτι; Και πολύ καλά κάνατε.

ΜΑΝΑ: Λέτε ε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μια στιγμή, να κλειδώσω την πόρτα. *(Κλειδώνει την πόρτα.)*

ΜΑΝΑ: Πολύ φοβάμαι ότι τραυμάτισα τη σχέση μας για πάντα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μη γυρίσετε σύντομα σπίτι, να προλάβει να ξεσπάσει χωρίς να είστε μπροστά.

ΜΑΝΑ: Μα γι' αυτό ήρθα κι εγώ. Μπορώ να περιμένω εδώ...; Μαζί σας...;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ε... Ναι... Γιατί όχι...;

ΜΑΝΑ: Ωραία...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τολμηρή η κίνησή σας πάντως.

ΜΑΝΑ: Σκέφτηκα να μην αφήσω περιθώριο, να δοκιμάσω τα πάντα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τα πάντα... εκτός από το να του μιλήσετε φυσικά.

MANA: (Σκεπτική και μετά από λίγο) Εσείς όμως πώς ξέρετε ότι ο γιος μου δεν είναι σπίτι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Παρακαλώ;

MANA: Θεωρήσατε προηγουμένως ότι δεν είναι σπίτι. Με συμβουλευσατε να μην επιστρέψω σύντομα για να ξεθυμάνει πρώτα. Πώς ξέρετε ότι λείπει;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ε; Εγώ; Όχι, εγώ που να το ξέρω; Το υπέθεσα απλώς. Λάθος;

MANA: Πολύ σωστό αλλά αναρωτιέμαι μήπως ήταν εδώ... Μήπως ήρθε τελικά...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Αμήχανα) Δεν έδωσα σε κανέναν το σπαθί πάντως. Να μην ανησυχείτε.

MANA: Ήταν εδώ ο γιος μου;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ωραία, ξέρετε κάτι; Ναι. Ήρθε, το ζήτησε, του είπα ότι δεν το έχω πια και έφυγε. Ήταν πολύ καλός. Μην ανησυχείτε.

MANA: (Έντρομη) Το ήξερα. Σας το έλεγα κι εσείς δε με πιστεύατε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τελικά όμως πήγαν όλα καλά. Το σπαθί είναι σε ασφαλή χέρια και η ιστορία έχει καταστραφεί.

MANA: Ναι αλλά μπορεί να μη μου ξαναμιλήσει ποτέ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πιστεύω ότι ο γιος σας σας αγαπάει και σύντομα θα το ξεπεράσετε.

MANA: Είστε πολύ καλός. Με συγκινούν τα λόγια σας.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό που βλέπω λέω.

MANA: Μην το λέτε. Οι περισσότεροι θα με βγάζαν τρελή. Ακόμα και παρανοϊκή μη σας πω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σωπάστε σας παρακαλώ. Τι πράγματα είναι αυτά; Παρανοϊκή εσείς;

ΜΑΝΑ: Θέλω να σας ευχαριστήσω. *(Βγάζει από την τσάντα της ένα τάπερ και του το δίνει.)*

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι είναι αυτό;

ΜΑΝΑ: Μηλόπιτα. Η σπescιαλιτέ μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ευχαριστώ, δε θα πάρω.

ΜΑΝΑ: Δεν την τρώτε ε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αποφεύγω τη ζάχαρη. Αυτό είναι όλο.

ΜΑΝΑ: Δεν έχει ζάχαρη. Τα γλυκά μου όλα τα φτιάχνω με στέβια. Για δολοφόνο με περάσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Προς Θεού. Λίγη ζαχαρίτσα δε θα σας έκανε και δολοφόνο.

ΜΑΝΑ: Μην το λέτε, λίγη ζαχαρίτσα από 'δω και λίγο αλατάκι από 'κει κάθε μέρα είναι αρκετά για να κάνουν το χειρότερο έγκλημα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε θα διαφωνήσω. *(Παίρνει το τάπερ.)* Ευχαριστώ πολύ.

ΜΑΝΑ: Τι; Δε θα δοκιμάσετε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αργότερα.

ΜΑΝΑ: Όχι, επιμένω. *(Ανοίγει το τάπερ και παίρνει με την χαρτοπετσέτα ένα κομμάτι να του το δώσει. Ο Ιδιοκτήτης δαγκώνει ένα κομμάτι αλλά δεν το καταπίνει.)*

ΜΑΝΑ: *(Ψάχνει τον χώρο με τα μάτια της.)* Πού είναι το σπαθί αλήθεια;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Δεν μπορεί να αρθρώσει λέξεις και μουγκρίζοντας της λέει «πουθενά» και όταν η Μάνα δεν τον κοιτάει, φτύνει το κομμάτι που είχε στο στόμα του σε ένα συρτάρι.)*

ΜΑΝΑ: Θέλω να το δω. Πού είναι; Του το δώσατε ε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ε;

ΜΑΝΑ: Σας είπε ότι εγώ είμαι η τρελή και ότι εκείνος απλώς το χρειάζεται τάχα μου για τη συλλογή του και το κόμικ του;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μμμ... *(Κάνει νόημα με το χέρι του «περίπου».)*

ΜΑΝΑ: *(Έντρομη)* Του το δώσατε τελικά;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ναι.

ΜΑΝΑ: Το κρίμα είναι στον λαιμό σας.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Με απελπισία)* Φάνηκε καλό παιδί... Γιατί βασανίζεστε άδικα; Το παιδί σας σας αγαπάει. Βγάλτε αυτές τις ιδέες απ' το κεφάλι σας.

(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα.)

ΜΑΝΑ: Τι ήταν αυτό;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μια στιγμή. *(Ελέγχει την πόρτα.)*

ΜΑΝΑ: Αυτός είναι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σωστά.

(Μετά από λίγο ακούγεται δεύτερο χτύπημα και η φωνή του γιου να λέει «Το ξέρω ότι είστε μέσα, ανοίξτε μου.»)

ΜΑΝΑ: Αυτός είναι. Μην ανοίξετε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πρέπει να ανοίξω. Ίσως είναι και μια ευκαιρία να... *(Ο Ιδιοκτήτης σκέφτεται το ενδεχόμενο μιας συμφιλίωσης.)*

ΜΑΝΑ: Όχι, φοβάμαι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Καλά, καλά. Καθίστε για λίγο πίσω από 'δω και θα δείτε ότι κάνετε λάθος και ότι το παιδί σας δε βάζει κακό στον νου του για εσάς *(Η Μάνα κρύβεται πίσω από μια πανοπλία.)* Θα βρω μια δικαιολογία και θα τον διώξω.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Ο Ιδιοκτήτης ανοίγει την πόρτα και μπαίνει ο Γιος, έξαλλος, πριν προλάβει ο Ιδιοκτήτης να μιλήσει.)

ΓΙΟΣ: Θα τη σκοτώσω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Προς Θεού! Τι συνέβη;

ΓΙΟΣ: Θα τη σκοτώσω τόσο πολύ. Πού είναι; Δεν ξέρω πού είναι.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ηρεμήστε, παρακαλώ, για να καταλάβω κι εγώ.

ΓΙΟΣ: Τα έκαψε. Το έργο μου έγινε στάχτη. Θα την κάψω ζωντανή.

(Ακούγεται ελαφρώς θόρυβος από την πλευρά που είναι η πανοπλία και ο Γιος κοιτάει προς τα εκεί.)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μη δίνετε σημασία, συνηθίζεται το καλό μέταλλο να αντιδρά στα κύματα ήχου. Παρακαλώ χαμηλώστε την έντασή σας και εξηγήστε μου.

ΓΙΟΣ: Η μητέρα μου έκαψε το κόμικ μου στον φούρνο· αν είναι δυνατόν!

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μη βιάζεστε να βγάλετε συμπεράσματα, μπορεί... να ήταν ατύχημα, ένα λάθος που...

ΓΙΟΣ: Τι λάθος; Τι δουλειά να είχε το κόμικ μου στον φούρνο;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σκέφτομαι πως αν ήταν προμελετημένο το σχέδιο, υποθέτω δηλαδή, δε θα χρησιμοποιούσε τον φούρνο. Θα κάλυπτε κάπως καλύτερα τα ίχνη της.

ΓΙΟΣ: Επίτηδες το έκανε. Δεν την ξέρετε καλά. Το πρωί, μετά από σας, γύρισα στο σπίτι και ήδη από την είσοδο της πολυκατοικίας μύριζε καμένο. Μπαίνω μέσα και βρίσκω στον φούρνο τα αποκαΐδια του έργου μου. Θα τη σκοτώσω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Παρεκτρέπεστε μου φαίνεται. Μπορεί να υπάρχει μια εξήγηση. Εκείνη τι είπε;

ΓΙΟΣ: Δεν είπε. Έχει εξαφανιστεί. Έτσι και τη βρω όμως...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Ξεκινάει να εφαρμόζει το σχέδιό του.)* Ελάτε τώρα, λίγες ώρες πριν ήσασταν εδώ και μου λέγατε πόσο αγαπάτε τη μητέρα σας.

ΓΙΟΣ: Όχι, όχι, λάθος. Είναι μια θεόμουρλη αχάριστη.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άλλα λέγατε πριν πάντως.

ΓΙΟΣ: Σας εξήγησα ότι είναι μια παρανοϊκή που από θαύμα δεν έχει σκοτώσει άνθρωπο μέχρι στιγμής. Αυτό έλεγα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι, όχι, μιλήσατε και για το πόσο τη φροντίζετε. Φάνηκε ότι τη νοιάζετε πραγματικά.

ΓΙΟΣ: Το μόνο που με νοιάζει τώρα είναι το πώς θα την κλείσω στο τρελάδικο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σας παρακαλώ, τι κουβέντες είναι αυτές. Να σας ακούσει και κανείς...

ΓΙΟΣ: Καθόλου δε με νοιάζει. Και ξέρετε· εκεί μέσα δε θα επιβιώσει για πολύ. Όλο και κάποιος θα την καρυδώσει. Είναι ικανή να αποτρελάνει και τους ήδη τρελούς αυτή. Μη φοβηθούν και μου την επιστρέψουν ανησυχώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Θα μετανιώσετε γι' αυτά που λέτε.

ΓΙΟΣ: Δεν ξέρω πού έχει κρυφτεί· έτσι και την πιάσω στα χέρια μου...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Προσπαθώντας να τον συνεφέρει.)* Τι πράγματα είναι αυτά επιτέλους; Ολόκληρος άντρας και να θέλετε να σκοτώσετε τη μητέρα σας.

ΓΙΟΣ: Τι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό που ακούσατε. Είναι δύσκολη η θέση σας αλλά ένα κόμικ είναι τέλος πάντων κι εσείς κάνετε σαν μικρό παιδί. Φτάνει πια, μεγαλώστε.

ΓΙΟΣ: Παίρνετε το μέρος της;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είμαι με το δίκαιο. Το κόμμι μπορείτε να το ξαναφτιάξετε, τη μητέρα σας όχι.

ΓΙΟΣ: *(Απογοητευμένος)* Νόμιζα ότι εσείς με καταλαβαίνατε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μην το βλέπετε έτσι...

ΓΙΟΣ: Δεν αντέχω άλλο. *(Παύση)* Μέχρι που σιέφτηγα να δώσω τέλος στη ζωή μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αν είναι δυνατόν· τι πράγματα είν' αυτά;

ΓΙΟΣ: Ό,τι αγαπάω το καταστρέφει. Έχει έναν τρόπο να εξαφανίζει κάθε τι όμορφο για εμένα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να μιλήσετε μεταξύ σας, να ακούσετε ο ένας τον άλλον... Αν θέλετε, μπορείτε να βρεθείτε ακόμα κι εδώ.

ΓΙΟΣ: Εδώ;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Ενθουσιάζεται με την ιδέα.)* Αν το θέλετε, ναι, θα μπορούσα να είμαι κάτι σαν διαιτητής για εσάς. Ή, ακόμα, σαν σύμβουλος γάμου.

ΓΙΟΣ: Τι πράγμα;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δε σας κρύβω ότι με έχει συγκινήσει η ιστορία σας. Στο κάτω κάτω εμπλέκομαι κι εγώ σε όλο αυτό.

ΓΙΟΣ: Εσείς; Πώς;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ σας έδωσα το σπαθί.

ΓΙΟΣ: Δεν έχουμε ανάγκη από τον οίκτο σας ξέρετε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το μόνο που θέλω να πω είναι ότι αν δεν ήταν το σπαθί, ίσως τίποτα απ' όλα αυτά να μην ξεκινούσε. Νιώθω κάπως υπεύθυνος.

ΓΙΟΣ: Καλύτερα να μη σας απασχολώ άλλο. Κάνατε ήδη αρκετά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν έχετε να χάσετε τίποτα. Είμαι σίγουρος ότι θα το δεχθεί κι η μητέρα σας. Σκεφτείτε το.

ΓΙΟΣ: Θα το σκεφτώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Στη βράση κολλάει το σίδερο. Τι λέτε;

ΓΙΟΣ: Και πώς θα το κάνουμε δηλαδή;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Σήμερα κιόλας. Θα σας περιμένω το απόγευμα.

ΓΙΟΣ: *(Αφού το σκέφτεται λίγο.)* Εντάξει. Στη θέση σας όμως, δε θα είχα μεγάλες προσδοκίες.

(Ο Γιος φεύγει από το μαγαζί και μετά από λίγο ακούγεται η Μάνα πίσω από την πανοπλία να λέει «Έφυγε;».)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ελεύθερο το πεδίο.

ΜΑΝΑ: Είμαι σε σοκ, δεν έχω λόγια.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ψυχραιμία.

ΜΑΝΑ: Ανέθρεψα ένα τέρας.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έχω πολύ θετικό προαίσθημα για όλο αυτό.

ΜΑΝΑ: Θα με σκοτώσει. Η ιστορία έχει ξεκινήσει να επαληθεύεται κι εσείς φαντασιώνεστε χάπι εντς.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Είμαι σίγουρος ότι η παρουσία μου θα βοηθήσει και τους δυο σας πολύ.

ΜΑΝΑ: Είστε τόσο αφελής;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Θα μπει ένα τέλος επιτέλους.

ΜΑΝΑ: Σε αυτό δε θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μην υπερβάλλετε άλλο παρακαλώ. Θα δείτε ότι στο τέλος...

MANA: (*Διακόπτει.*) Μητέρα του είμαι. Εγώ τον γέννησα. Δεν έχει κακές προθέσεις. Μόνο που μερικές φορές... (*Χάνεται για λίγο με το βλέμμα στο κενό.*)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (*Προσπαθώντας να μην την ταράξει.*) Μερικές φορές τι;

MANA: (*Αποφεύγει να δώσει συνέχεια στη φράση της.*) Πληγωμένος είναι, αυτό είναι όλο. Δε θέλω να τον παρεξηγήσετε. Από τότε που άρχισε να ασχολείται με αυτό το κόμικ άρχισαν όλα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τα ποια;

MANA: Τον απορροφούσε όλο και πιο πολύ. Θεώρησα αρχικά ότι ήταν μια καλή διεξοδος.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Καλή διεξοδος από τι;

MANA: Δεν είναι κακό παιδί, μόνο που, να...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πείτε μου. Να βοηθήσω προσπαθώ...

MANA: (*Θυμώνει.*) Εσείς στο μόνο που βοηθάτε είναι να ζωντανέψει ο χειρότερος εφιάλτης μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν είναι αλήθεια αυτό· εγώ... (*Αν συνέχιζε, θα έλεγε «να βοηθήσω θέλω».*)

MANA: (*Διακόπτει.*) Του έχουν συμβεί κι ένα σωρό ατυχίες αυτού του παιδιού. Ο πατέρας του πέθανε όταν ήταν ακόμα βρέφος. Ύστερα, θεώρησα ότι θα τον βοηθούσε ένας ψυχολόγος. Βρήκα τον καλύτερο, αλλά... πέθανε κι αυτός. Και μετά... ο αγαπημένος του συμμαθητής.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Πέθανε κι αυτός;

MANA: Μετακόμισε σε άλλη πόλη. Ο γιος μου έκανε βδομάδες να μιλήσει μετά απ' αυτό.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δικαιολογημένα.

MANA: Έτσι σκέφτηκα ότι ένα κατοικίδιο θα ήταν καλή συντροφιά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ιι μη μου πείτε; Το κουνελάκι;

ΜΑΝΑ: Ακριβώς, ήταν το κερασάκι στην τούρτα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα τι μου λέτε;

ΜΑΝΑ: Λίγο πριν τον θάνατο του αγαπημένου του κατοικίδιου ξεκίνησε να σπιτσάρει το κόμικ του. Δε σήκωνε το κεφάλι του για μέρες. Του έγινε εμμονή, η μόνη του ασχολία. Το πήρα απόφαση ότι τον έχασα για πάντα. Θα ζούσε μέσα από τα σκίτσα του. Από τότε ακροβατεί μεταξύ πραγματικού και φανταστικού.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα, μια στιγμή, μια στιγμή. Μίλησα μαζί του· κάτι θα καταλάβαινα αν όλα αυτά είναι αλήθεια.

ΜΑΝΑ: Δε διαφωνώ, η συγγραφή είναι αποτελεσματική θεραπεία. Μπορεί και κρύβει καλά τη δυσκολία του. Για σκεφτείτε όμως προσεκτικά. Δεν παρατηρήσατε τίποτα περίεργο όσες φορές του μιλήσατε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Σκεφτικός)* Τώρα που το λέτε, μου άφησε μια μπάλα χωρίς λόγο όταν πρωτοήρθε... και πριν από λίγο παραδέχθηκε ότι μπορεί να μην αξίζει να ζει χωρίς το κόμικ του... *(Μπερδεμένος)* Κι εσείς γιατί μου τα λέτε όλα αυτά τώρα;

ΜΑΝΑ: Γιατί δεν μπορώ να κάνω άλλο τα στραβά μάτια. Έχει πλέον το σπαθί στα χέρια του. Φοβάμαι μήπως, εκεί που νομίζει ότι γράφει την ιστορία του..., τελικά διαπράξει το πιο φρικτό έγκλημα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα τότε πρέπει να φωνάξουμε βοήθεια. Δεν μπορούμε να καθόμαστε άλλο με σταυρωμένα χέρια. *(Πηγαίνει στο τηλέφωνο και σηκώνει το ακουστικό.)*

ΜΑΝΑ: Βοήθεια; Τι βοήθεια; Όχι, όχι, δε θα αποχωριστώ τον γιο μου. Δε θα το πείτε σε κανέναν. Το καταλάβατε αυτό; *(Η Μάνα καταλαβαίνει ότι δεν πείθει τον*

Ιδιοκτήτη και φεύγει, να προειδοποιήσει τον Γιο.) Πρέπει να τον προλάβω, κινδυνεύει εδώ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μια στιγμή... *(Μέχρι να ολοκληρώσει τη φράση του η Μάνα έχει ήδη φύγει.)*

(Τα φώτα σβήνουν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Το ίδιο απόγευμα. Ο Ιδιοκτήτης μιλάει στο τηλέφωνο με την αστυνομία.)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έτσι όπως σας τα εξηγώ είναι. Τα 'χω χάσει κι εγώ. Είναι πολύ πιθανό... Ναι, από στιγμή σε στιγμή. Ναι, σας ακούω... Εγώ; Τι δουλειά έχω εγώ; Τι εννοείτε πώς ξέρω; Μου τα είπανε και τα ξέρω. Και τι να έκανα; Να ζητούσα πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης; Κι από πότε η αφέλεια είναι ποινικό αδίκημα κύριέ μου; Δε φωνάζω. Τη βοήθειά σας θέλω κι εσείς μου κάνετε ένα σωρό άσχετες ερωτήσεις. Α ώστε έτσι. Κατάλαβα... Εντάξει, εντάξει, γελάστε όσο θέλετε, ελπίζω να μην είναι αργά όταν αποφασίσετε να με πιστέψετε. Πολύ αστείο. Σαγιονάρα και σ' εσάς κύριε.

(Ο Ιδιοκτήτης κλείνει το τηλέφωνο θυμωμένος και ταυτόχρονα μπαίνει από την πόρτα η Μάνα.)

ΜΑΝΑ: *(Ανήσυχη)* Είναι εδώ; Μου άφησε σημείωμα ότι έρχεται εδώ να μιλήσουμε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι και καλύτερα· λάθος μου να ανακατευθώ...

ΜΑΝΑ: Μην το λέτε αυτό. Να ανακατευθείτε· γιατί να μην ανακατευθείτε; Ένας τρίτος μπορεί να...

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Διακόπτει.)* Να βρει τον μπελά του.

MANA: Όχι, όχι, μπορεί να δώσει τη λύση. Πόσες φορές έχουμε χαθεί κι ένας τρίτος μας δείχνει τον δρόμο; Εγώ, ας πούμε, πάντα πάω δυτικά. Όταν χαθώ, πάντα πάω δυτικά. Μόνο μια φορά δεν έπιασε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:(*Ειρωνικά*) Μη μου πείτε...

MANA: Μόνο μία. Πήγα δυτικά αλλά χάθηκα. Πρώτη φορά· και τελευταία βέβαια. Οδηγούσα και ξαφνικά βρέθηκα ανάμεσα σε πεύκα και χωματόδρομους. Τα 'χασα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μα πού πηγαίνατε;

MANA: Ένα εφημερεύον φαρμακείο έψαχνα αλλά αφαιρέθηκε φαίνεται. Το μόνο που έβλεπα ήταν δάσος.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αν είναι δυνατόν.

MANA: Και τότε βρέθηκε αυτός ο άγιος άνθρωπος και με βοήθησε. Βγήκε από ένα σπήλαιο στη μέση του πουθενά. Ψηλός κύριος, κρατούσε και δύο λαγούς, αλλά δεν έχει καμία σημασία αυτό. Μου έδειξε τον δρόμο. Το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν στο εικοστό πέμπτο πεύκο να κάνω αριστερά· στο καταφύγιο δεξιά· όταν συναντήσω τα μελίτσια πάλι αριστερά· και με το που θα ακούσω τα ορτύκια όλο ευθεία.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (*Ειρωνικά*) Τόσο απλό...

MANA: Μα δεν ήταν; Αλλά αν δεν ήταν αυτός ο άνθρωπος, το προφανές δε θα το έβλεπα. Ένας τρίτος μπορεί να αποβεί σωτήριος τελικά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ πάντως απέτυχα.

MANA: Μηδένα προ του τέλους... Θα το δείτε. (*Παύση*) Περίεργο πράγμα· όταν έρχονται δύσκολες στιγμές με καταλαμβάνει ένα ανεξήγητο κύμα αισιοδοξίας ότι όλα θα πάνε καλά.

(*Ο Γιος μπαίνει σε κατάσταση παραφροσύνης και κρατώντας το σπαθί απειλητικά.*)

ΓΙΟΣ: Εδώ είσαι... Περίμενα πότε επιτέλους θα εμφανιστείς μητέρα.

ΜΑΝΑ: Θεούλη μου, όχι.

ΓΙΟΣ: Σε έψαχνα να μιλήσουμε.

(Ο Ιδιοκτήτης και η Μάνα τρομοκρατούνται και πηγαίνουν πίσω από το γραφείο.)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αφήστε κάτω το σπαθί.

ΓΙΟΣ: *(Στον Ιδιοκτήτη)* Μη μιλάς εσύ. Ήρθα να συζητήσω με τη μητέρα μου. Εμανούλα;

ΜΑΝΑ: Αγόρι μου, άσε κάτω αυτό το πράγμα.

ΓΙΟΣ: Θέλεις μανούλα να πούμε την ιστορία με το κουνελάκι; Αλλά να την πούμε μαζί αυτή τη φορά στον καλό κύριο. *(Στον Ιδιοκτήτη)* Ε; Τι λέτε κι εσείς;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Φυσικά. Άσε κάτω το σπαθί πρώτα και θα την ακούσω.

ΜΑΝΑ: *(Στον Γιο)* Σταμάτα τώρα με αυτό το αστείο.

(Ο Γιος πλησιάζει τη Μάνα, κρατώντας το σπαθί και τραγουδώντας. Για κάθε βήμα που κάνει ο Γιος η Μάνα κάνει ένα συμμετρικό προς την αντίθετη κατεύθυνση.)

ΓΙΟΣ: Αχ κουνελάκι, κουνελάκι, ξύλο που θα το φας...

ΜΑΝΑ: Φτάνει.

ΓΙΟΣ: Μέσα σε ξένο περιβολάκι τρύπες γιατί τρυπάς; *(Ο Γιος σχεδόν ακουμπάει τη μάνα με το σπαθί.)* Για πάμε μαζί...

ΜΑΝΑ: *(Τραγουδάει έντρομη.)* Μη μου σουφρώνεις τη μυτούλα...

ΓΙΟΣ: Δε λέει αυτό. Για πρόσεξε λίγο. Πάμε ξανά.

ΜΑΝΑ: Μυτίτσα. *(Τραγουδάει.)* Μη μου σουφρώνεις τη μυτίτσα· μη μου κουνάς τ' αφτιά...

ΓΙΟΣ: Έτσι μπράβο μανούλα. Είδες που το θυμάσαι;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αφήστε κάτω το σπαθί. Έχω φωνάζει την αστυνομία.

(Ο Γιος τον αγροεί.)

ΓΙΟΣ: (Στη Μάνα) Τι απέγινε το κουνελάκι μαμά; Για πες στον καλό κύριο.

ΜΑΝΑ: Φτάνει τόσο. Πάμε να φύγουμε παιδάκι μου.

(Ο Γιος τότε απειλεί με το σπαθί τον Ιδιοκτήτη.)

ΓΙΟΣ: Δε θέλετε να μάθετε κι εσείς, ε;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Φωνάζοντας) Πείτε μας επιτέλους τι έγινε με το βρομοκουνέλι. Σας παρακαλώ δηλαδή.

ΓΙΟΣ: Μη φωνάζεις. Όλα θα ξεκαθαρίσουν. Ε; Μανούλα;

ΜΑΝΑ: Συγγνώμη.

ΓΙΟΣ: Για ποιο πράγμα μανούλα;

ΜΑΝΑ: Εγώ φταίω. Το σκότωσα, το μαγείρεψα και στο έδωσα να το φας.

ΓΙΟΣ: Και μετά, και μετά;

ΜΑΝΑ: Σου είπα ψέματα ότι το έκλεψε ο αγαπημένος σου φίλος και χάλασα τη φιλία σας για πάντα.

ΓΙΟΣ: Πολύ ωραία, η αλήθεια αποκαταστάθηκε επιτέλους. (Σηκώνοντας απειλητικά το σπαθί για να τη χτυπήσει.) Τα τελευταία σας λόγια μητέρα;

ΜΑΝΑ: Και με συγχωρείς και για τη μηλόπιτα.

ΓΙΟΣ: (Χαμηλώνοντας το σπαθί.) Ποια μηλόπιτα;

ΜΑΝΑ: Τη μηλόπιτα που έδωσα στον νεαρό που ερχόταν κάτω από το σπίτι μας.

ΓΙΟΣ: (Ξανασηκώνει το σπαθί.) Δε με ενδιαφέρει αυτό.

ΜΑΝΑ: Όχι, δεν ήταν σωστό εκ μέρους μου.

(Ο Γιος χαμηλώνει ξανά το σπαθί.)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Στη Μάνα)* Είπε ότι δεν τον ενδιαφέρει αυτό. Γιατί επιμένετε;

ΜΑΝΑ: Νόμιζα ότι περίμενε για εσένα κάθε βράδυ... και δεν το θεώρησα σωστό. Δε θα του έκανα κακό όμως, να τρομάξει λίγο ήθελα. Και για το κόμικ συγγνώμη αλλά, να, μόνο την ιστορία που με αφορά έκαψα... και, σε παρακαλώ, μητέρα σου είμαι...

ΓΙΟΣ: Σταμάτα. *(Ο Γιος κάνει μια κίνηση να τη σκοτώσει, ο Ιδιοκτήτης αφήνει μια κραυγή απόγνωσης, αλλά το σπαθί σταματάει λίγο πριν την ακουμπήσει στον λαιμό· χαμηλώνει το σπαθί και μιλάει χωρίς να είναι πλέον σε κατάσταση παραρροσύνης.)*

ΓΙΟΣ: Ήμουν καλός;

ΜΑΝΑ: *(Επανέρχεται σιγά σιγά από τον τρόμο.)* Ναι παιδί μου· πολύ.

ΓΙΟΣ: Πώς σου φάνηκε δηλαδή;

ΜΑΝΑ: Η κορύφωση ίσως χρειάζεται λίγη αποδραματοποίηση· κατά τα άλλα πολύ καλό...

ΓΙΟΣ: Οι χαρακτήρες;

ΜΑΝΑ: Αρκετά ρεαλιστικοί.

ΓΙΟΣ: *(Αφήνει το σπαθί να πέσει από τα χέρια του και την αγκαλιάζει.)* Δε θα τα κατάφερα χωρίς εσένα.

ΜΑΝΑ: *(Ανακουφισμένη πια)* Έχεις τόσο ταλέντο... Τα πήγες τόσο καλά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Σαστισμένος)* Είστε κι οι δύο τρελοί...

ΜΑΝΑ: *(Στον Ιδιοκτήτη)* Εσάς πώς σας φάνηκε; Μεγάλο μέρος της επιτυχίας οφείλεται και σε εσάς.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Παρακαλώ;

ΓΙΟΣ: Το κόμικι μου γράφεται μόνο μέσα από πραγματικές εμπειρίες. Πρέπει να το ζήσω για να το γράψω.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δηλαδή θες να πεις...

ΓΙΟΣ: Ναι, ακριβώς.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Όλα αυτά δηλαδή έγιναν για να φτιάξετε εσείς την ιστορία σας;

ΓΙΟΣ: Γιατί το λέτε τόσο υποτιμητικά;

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Μπορεί να ήμουν διστακτικός στην αρχή αλλά τώρα τέλος. Θέλω να φύγετε και οι δύο. Μπρος. *(Δείχνει την πόρτα.)*

ΜΑΝΑ: Μα το μικρό σας σχέδιο πήγε τόσο καλά τελικά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιο σχέδιο;

ΜΑΝΑ: Να συναντηθούμε με τον γιο μου εδώ, στο μαγαζί σας, και να συμφιλιωθούμε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εσείς όμως παίζατε θέατρο εις βάρος μου.

ΜΑΝΑ: Όταν κανείς παίζει έναν ρόλο, τη στιγμή που παίζει ταυτίζεται με την αλήθεια του ρόλου.

ΓΙΟΣ: Τα συναισθήματά μας μόνο αληθινά ήταν δηλαδή.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Και η παράνοια, το κόμικι, οι απώλειες;

ΓΙΟΣ: Αλήθεια ήταν όλα. Όπως σας είπα, εμπνέομαι από πραγματικά γεγονότα. Με αυτά συνθέτω τις ιστορίες του κόμικι μου.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έχω καλέσει την αστυνομία. Καλύτερα να φύγετε προτού...

ΜΑΝΑ: Μη μου πείτε; Και; Σας πίστεψαν;

ΓΙΟΣ: *(Με συνωμοτικό ύφος)* Ή μήπως σας πέρασαν για τρελό; Για τους τρελούς, ξέρετε, δεν έρχονται ποτέ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Με εξαπατήσατε και οι δυο.

ΓΙΟΣ: Μην το βλέπετε έτσι. Πρωταγωνιστήσατε σε ένα έργο τέχνης.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ δε ζήτησα κάτι τέτοιο. Με παραμυθιάσατε για τα καλά.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Νόμιζα ότι ήσασταν σε πραγματική ανάγκη.

ΓΙΟΣ: Κάθε γνήσιος καλλιτέχνης βρίσκεται σε πραγματική ανάγκη.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Τι θέλετε από μένα;

ΜΑΝΑ: Α όχι, αυτό το ύφος αθώου θύματος πρέπει να το αφήσετε επιτέλους. Δε σας ταιριάζει.

ΓΙΟΣ: Εσείς ο ίδιος προτείνετε να είστε ο διαιτητής μας. Έτσι είπατε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Η πρότασή μου όμως στηριζόταν σε ψευδή δεδομένα. Δεν περίμενα να...

ΓΙΟΣ: Θα έπρεπε να χαιρέσετε νομίζω που όλα πήγαν καλά στο τέλος.

ΜΑΝΑ: Τι θέλατε δηλαδή; Να εκπληρωθεί η ιστορία και να με σκοτώσει ο γιος μου μπροστά στα μάτια σας;

ΓΙΟΣ: Αποζητούσατε έναν ρόλο κι εσείς. Έναν ενεργό ρόλο, αν το θέλετε, σε μία ιστορία, όπως ακριβώς αυτές που τόσα χρόνια διηγείστε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: *(Γιαίρνει το σπαθί από κάτω και τους απειλεί.)* Αρκετά, ως εδώ. Έξω.

ΓΙΟΣ: *(Δεν πιστεύει ότι ο Ιδιοκτήτης μπορεί να χρησιμοποιήσει το σπαθί εναντίον τους.)* Αν το καλοσιεφτείτε, δε σας εξανάγκασε κανείς σε τίποτα.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό δε δικαιολογεί αυτή τη φάρσα.

ΓΙΟΣ: Μόνος σας· σε ένα οπλοπωλείο με αντίκες· κρυμμένος πίσω από την ιστορία. Πίστεψα ότι θα εκτιμούσατε λίγη δράση. Ήσασταν ιδανικός.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Το ιδανικό θύμα θέλετε να πείτε.

ΜΑΝΑ: (Στον Γιο) Όταν με το καλό τελειώσεις το νέο σου τεύχος, χάρισε στον καλό αυτόν κύριο ένα αντίτυπο.

ΓΙΟΣ: Ναι, ναι. Με το που εκδοθεί θα είστε ο πρώτος.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: (Κρατάει το σπαθί.) Να μου λείπει. Έξω.

(Ο Ιδιοκτήτης βρίσκεται σε σύγχυση και έχει τεράστια ένταση.)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Έξω είπα, έξω. Έξω από 'δω. Τώρα. (Η Μάνα με τον Γιο φεύγουν αγαπημένοι, γελώντας και συζητώντας πόσο καλά γράφτηκε η ιστορία, χωρίς να ακούγεται καθαρά η συζήτησή τους. Αφήνουν τον Ιδιοκτήτη σε παραλήρημα και με το σπαθί στο χέρι.) Κάθε τι έχει τη δική του ιστορία... (Χτυπώντας με το χέρι το κεφάλι του.) Αχ κουνελάκι, κουνελάκι, ξύλο που θα το φας. Πώς δεν το κατάλαβα από την αρχή. Κανείς δε σκοτώνει τη μητέρα του με κατάννα. Μόνο ένας βλάκας θα το πίστευε αυτό. (Χτυπάει το κεφάλι του με το χέρι του και μονολογεί φωνάζοντας.) Βλάκα. Βλάκα. Βλάκα. (Γελάει παρανοϊκά και αλλάζει τη φωνή του σε πιο αυστηρή και άγρια.) Σταμάτα βλάκα. Έπρεπε να το 'χεις καταλάβει. (Αλλάζει τη φωνή του στην κανονική.) Την επόμενη φορά που θα δω μάνα εδώ μέσα, ειδικά αν έχει έναν γιο, θα... θα την κλωτσήσω. (Εμφανίζονται γραμμένες με κεφαλαιογράμματα γραφή και σε άσπρα συννεφάκια, κατά την τεχνοτροπία των κόμικ, οι εξής ατάκες της Μάνας και του Γιου: «θα με σκοτώσει θα με σκοτώσει»· «η μητέρα μου είναι παρανοϊκή»· «μου έκαψε το κόμικ». Ο Ιδιοκτήτης προσπαθεί να τα χτυπήσει με το σπαθί και κάνει ήχους χτυπήματος σπαθιού. Στο τέλος εμφανίζεται ένα συννεφάκι με ένα σκίτσο κουνελιού και ο Ιδιοκτήτης, καθώς προσπαθεί να το χτυπήσει κι αυτό, τραγουδάει «Αχ κουνελάκι, κουνελάκι...». Έπειτα, γελάει παρανοϊκά, αφήνει το σπαθί, γελάει πιο δυνατά και τα φώτα σβήνουν, ενώ ακούγεται ακόμα το γέλιο του.)

ΤΕΛΟΣ